

van eene in bleekgeel wildleder gehandschoend is en de twee samen houden de andere handschoen vast. Achter hem draagt een jongen zijn valies, blijft staan als Henriken blijft praten om iemands toestand te vernemen of naar zijn verlangens te luisteren, en gaat door als Henriken doorgaat. Soms kondigt het kerkplakmuurken een vergadering aan, spreker Tierens Hendrik, onderwerp: de nieuwe fiscale wetgeving, praktische wenken voor onze neringdoeners. Of: de katholieke partij en de legerkwesie. Wie meer wil weten over de fiscale wetgeving, kan zich altijd bevragen ten huize van Mans en Dolfken en wie heeft niets te vragen over de ondoorgrondelijke fiscale wetgeving of de geheimen van het ouderdomspensioen, wie zit al eens niet in nesten? Allen gaan tot Henriken en gij kunt het gelooven of niet, hij helpt ze. Hij bezorgt Daan zelfs een ouderdomspensioen, tot ergernis van Fik Rollé. Zoo'n jonge snotneus, maar laat hem los. Hij wordt zoowel op de pastorie als bij burgemeester en brouwer uitgenoodigd en door deze hooge personaliteiten uitgeleide gedaan tot op den drempel, tot aan de straat. Ze huppelen van vriendelijkheid, terwijl hij kalm en ernstig blijft, machtsbewust. „Tot ziens, burgemeester,” zegt hij, niet zooals wij allen: meneer den burgemeester.

Ga naar Mans en Dolfken, als hij daar is, en ontvangen wil, namelijk 's Zondagvoormiddags tot twaalf uren. Vriendelijk zooals altijd, onthaalt u Dolfken en zegt met ingetogen stem dat er juist iemand bij zijn zoon is. Hij verzoekt u dus te wachten, want het is heel den dag al een begankenis geweest, „mijn zoon heeft nog geen minuut vrij gehad.” Gij wacht dan en weldra gaat de deur open, de staatsambtenaar laat den bezoeker uit, glimlacht ernstig tegen u en noodigt u met een handgebaar binnen te gaan, terwijl Dolfken den weggaande versterkt in zijn vertrouwen. Gij zult dadelijk uw belang zeggen, maar de ambtenaar zet zich aan de tafel met de hand aan het voorhoofd, kijkt u niet aan en vraagt u naam, geboorteplaats en -datum, beroep, hetgeen hij nauwkeurig opschrijft. Waarna hij u bemoedigend aanblijkt en vraagt waarover het gaat, u daarbij vertrouwelijk bij uwen voornaam noemend. Gij zegt uw belang. Hij schrijft het op. Het blijft een poos stil. Hij denkt na met neergeslagen oogen en deelt u dan sommige der vruchten van zijne overpeinzing mee, zooveel als te weten u zalig is, namelijk dat uwe zaak nog niet zoo eenvoudig is, tot welk departement zij behoort, de politieke constellatie aldaar, wat de wet zegt in deze. En hij valt zichzelf in de rede: „Goed, we zullen zien dat dat in orde komt!” Gij weet dat in deze wereld niets voor niets is te krijgen, hebt voor uw zaak geld over en zegt dus: „Als er onkosten zijn...” Een gebaar van den staatsambtenaar snijdt u het woord af. Of gij legt tijdens het gesprek een geldstuk op de tafel alsof gij dat daar niet legde, doch uw weldoener spreekt streng zonder opkijken: „Steek dat geld terug op zak.” Gij gehoorzaamt, onthutst, ontdaan.

Uwe zaak komt in orde. De post brengt papieren die gij moet teekenen, nog papieren waarop gij uwe vrouw en uwe kinderen moet invullen, nog en